

A Szent Atanáz Görögkatolikus Hittudományi Főiskola Etikai Kódexe

1. Bevezetés

1. §. A Szent Atanáz Görögkatolikus Hittudományi Főiskola Etikai Kódexe a Főiskola Statútumában megfogalmazott feladatokra alapozódik:

1. A teológia tudományos kutatás útján való előmozdítása, a keresztény kinyilatkoztatás ismeretének elmélyítése, s mindenekelőtt a keleti egyházak teológiai, lelki és liturgikus örökségének kutatása és tanítása, hogy ezáltal a hallgatókat a keresztény hagyományban képezze ki.
2. A hallgatók magas szintű képzése katolikus tanítás szerint, kellő felkészítésük feladataik ellátására, az egyház szolgálattevői továbbképzésének elősegítése;
3. A hierarchiával való szoros közösségben aktív hozzájárulás az egyház evangelizációs munkájához.
4. Mivel a Főiskola a római Pápai Keleti Intézethez aggregálódott, s ennek nevében a baccalaureatus és a licenciátus tudományos fokozatának kiadására jogosult (CCEO 648. kán.), amely fokozatot a magyar jog egyetemi diplomának ismeri el, az oktatóknak minden segítséget meg kell adniuk a hallgatók felé eme cél eléréséhez.
5. A jogszabályok, valamint a Főiskola belső szabályzataiban foglalt előírások betartása a Főiskola oktatóinak, dolgozóinak és hallgatóinak erkölcsi kötelessége. Az Etikai Kódex elsősorban olyan területeken fogalmaz meg elvárásokat, amelyekről jogszabályok és a Főiskola belső szabályzatai nem rendelkeznek, vagy amely esetekben ezen jogi normák erkölcsi követelményekre hivatkoznak.
6. Az Etikai Kódex itt megállapított elvei általános emberi és önkéntes megállapodáson alapuló konkrét szervezeti értékeket rögzítő normákat tartalmaz. A kódex által érintett kérdésekben etikusnak az a magatartás tekinthető, amely a kódexben megfogalmazott elvárásokkal összhangban áll.
7. Minden oktatónak, dolgozónak és hallgatónak joga van emberi méltósága és személyiségi jogai tiszteletben tartását elvárni, egyben eminens erkölcsi kötelessége mások méltóságát és jogait tiszteletben tartani.

2. §. A nevelési és oktatási munka, felelős etikai cselekvés. Ezért a katolikus felsőoktatási intézmények gyakorlatában keresztény erkölcsi alapelvek érvényesülnek. Ezeknek átfogó hatálya kiterjed mindazokra, akik bármilyen mértékben részt vesznek az intézmény hallgatóinak nevelésében. Valamennyi dolgozó a nevelési célokat tekintve az oktatók munkatársa.

3. §. Az etikai kódex nem illemszabályok és előírások gyűjteménye, nem is olyan kézikönyv, amely részletesen szabályozza az oktatók felelős cselekvését. Csupán azokat az íratlan, de közmegegyezéssel elfogadott etikai normákat sorolja fel, amelyek mindenkor időszerűek. Nem szankcionáló jellegűek, de föltétlenül irány- és útmutatók a katolikus felsőoktatási intézmények oktatói és dolgozói számára. Kívánatos, hogy az intézmények belső szabályzataiban megfogalmazott kötelezettségek és jogok a kódex szelleméhez igazodjanak, természetszerűleg kiegészítve az egyházmegye karizmáinak sajátos vonásaival.

2. A katolikus oktatás szentírási alapelvei

4. §. Az egyház tanítása szerint a felelős erkölcsi cselekvés Isten Igéjének útmutatására adott engedelmes válasz.

1. Hitünk és életünk alapja és zsinórmértéke a Szentírás, és a Szent hagyomány, melyek a hit egyetlen szent letéteményét alkotják. A Szentírásból ismerjük meg az üdvösségre vezető utat, az Istennek tetsző helyes élet alakításának elveit. A katolikus oktatók munkájukat, kollegiális-testvéri kapcsolataikat erre építik.
2. Hitünk tanítása szerint üdvösségünk és örök életünk egyetlen alapja Istennek a Jézus Krisztusban megjelent és megvalósult ingyenes kegyelme. Ez azt jelenti, hogy Jézus Krisztus halála és feltámadása által nyerjük el a megszentelődést és megigazulást.
3. Amikor Jézus eljött a világba üdvösségünkre, magához vonzott mindenkit: a gyermekeket, az ifjúságot, a felnőtteket. Az evangéliumok bemutatják a gyermekek iránti szeretetét: „Akkor gyermekeket vittek hozzá, hogy tegye rájuk a kezét, és imádkozzék fölöttük. A tanítványok elutasították őket, Jézus azonban így szólt: Hagyjátok csak a gyermekeket, ne akadályozzátok őket, hadd jöjjenek hozzám, hisz ilyeneké a mennyek országa” (Mt 19,13-15).
4. Jézust az Atya küldte, hogy üdvözítse a világot. Ezért a keresztény nevelés példaképe, alapja maga Krisztus. Minden oktató magatartását, gondolatvilágát, mentalitását Jézus evangéliumi szellemiségének kell áthatnia. Így lehet csak értékessé a krisztusi nevelés, tanítás.
5. Jézus feladatot bízott apostolaira: „Menjetek, tegyetek tanítványommá minden népeket! ... és tanítsátok meg őket mindannak megtartására, amit parancsoltam nektek” (Mt 28,19-20).
6. Kiszélesíti a „tanítók” körét, amikor a hetvenkét tanítványnak is hasonló feladatot ad. Lelkükre köti a jézusi pedagógia alapszabályát: „...tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű...” (Mt 11,29).
7. Az apostoloknak szóló parancsban maga az Egyház kapta meg feladatát és küldetését. Ezért törekszik minden korban ennek a krisztusi küldetésnek megfelelni.
8. Az Egyház hivatalos tanításának elfogadásával és megvalósításával lesz a katolikus intézmény a hit és a műveltség találkozásának helye.
9. A katolikus felsőoktatási intézménynek kötelessége vállalni hallgatói személyiségének keresztény szellemű formálását: „...ma különösen, hiszen számot kell vetnünk azzal, hogy a család és a társadalom e téren nem teszi meg, ami rajta áll” (Katolikus Nevelés Kongregációja: *A katolikus iskola*, Róma, 1977, 45. pont).
10. A katolikus oktatóknak törekedniük kell arra, hogy hallgatóik mind jobban és érettebben éljék meg személyes hitüket, kialakítva magukban a keresztény értékrendet és elkötelezettséget. Ebben oktatóik jó példája is segítségükre lesz.
11. A katolikus főiskola tehát pedagógiai elveit a Szentírásból meríti, hisz Szent Pál szavai szerint „minden írás, amit Isten sugalmazott, jól használható a tanításra, az érvelésre, a feddésre, az igaz életre való nevelésre, hogy az Isten embere tökéletes legyen és minden jóra hajoljon” (2Tím 3,16-17). Ugyanakkor a Szent hagyományból, mint a kinyilatkoztatás másik forrásából is táplálkozik. Az egyház atyái és tanítói is ez alapján fogalmazták meg a nevelés mindenkori irányelveit.

3. Az egyház oktatásra irányuló alapelvei

5. §. Az Egyház Krisztustól kapott küldetése az emberek üdvösségének szolgálata. Feladata, „hogymind nagyobb világosságot, új erőt és mind nagyobb örömet találjon saját küldetésének betöltésében, és jobb utakat, módokat leljen arra, hogy szorosabbá, hatékonyabbá és gyümölcsözőbbé tegye az emberiséggel való együttműködését, amelyhez maga is hozzá tartozik, bár sajátos, eltéveszthetetlen jellegzetességei folytán külön helyet foglal el benne” (VI. Pál: *Ecclesiam suam* kezdetű enciklika 13. pont).

6. §. Az Egyház az emberek üdvösségének szolgálatára irányuló küldetésének megvalósítása során főként azokkal az eszközökkel él, amelyeket maga Jézus Krisztus bízott rá, de fölhasználja azokat az eszközöket is, amelyek különböző korokban és különféle kultúrákban alkalmasak arra, hogy természetfölötti céljához közelebb segítsék, és előmozdítsák az emberi személy kibontakozását. Eszközeit a változó körülményekhez és az új szükségletekhez alkalmazza. Eközben hirdeti „minden kor emberének azt a minden emberit meghaladó célt, amely egyedül képes arra, hogy az életnek teljes értelmét megadja” (VI. Pál *Allokúciója Garonne bíboroshoz* 1972. nov. 27-én).

7. §. Az Egyház azért hozza létre iskoláit, intézményeit, mert egészen különleges eszközt lát bennük a teljes ember kifermálására (CCEO 794-795. kán.). A katolikus felsőoktatási intézmény olyan központ, ahol kidolgoznak és áthagyományoznak a világról, az emberről és történelemről alkotott sajátos képet. A katolikus főiskola tehát része az Egyház üdvözítő küldetésének, különösen a hitre való nevelés területén. A főiskola segítségével közelebb jut az Egyház a műveltség forrásaihoz és értékeihez, elevenebbé teszi a világgal folytatott párbeszédet, a felfogások és magatartások sokféleségében megmutatja az érvényes kritériumokat a megkülönböztetéshez: „Ha mindent Jézus Krisztusra vonatkoztatunk, meg tudjuk különböztetni az értékeket, amelyek az embert emberré teszik, a negatív értékektől, amelyek az emberi méltóságot lerombolják” (VI. Pál *Allokúciója az O.I.E.C. IX. kongresszusán* az Osservatore Romano 1974. jún. 9-i számában).

8. §. A kultúra pluralizmusa készíti az Egyházat arra, „hogymegsokszorozza nevelői igyekezetét, mert csak így alakíthat ki erős személyiségeket, akik képesek arra, hogy ellenálljanak a csüggesztő relativizmusnak, és keresztségük követelményeinek megfelelően éljenek” (Katolikus Nevelés Kongregációja: *A katolikus iskola*, Róma, 1977, 12. pont). Az Egyház a katolikus főiskola által, mely fölkinálja korunk embereinek a maga oktatási elgondolását, sajátos módon részt vállal a kulturális párbeszédben, s ezzel elősegíti a valóságos fejlődést, amely az ember teljes kibontakozásához vezet.

4. A katolikus felsőoktatási intézmény lényegének meghatározása

9. §. Elkerülhetetlen, hogy a katolikus felsőoktatási intézmény valamely határozott világnézetre hivatkozzék: a választás, az értékrend, az oktatás egységének biztosítása és a szabadság megvalósítása érdekében. A főiskolának kifejezett feladata, hogy feltárja a műveltségnek erkölcsi és vallási dimenzióit és ezzel elősegítse az egyént az erkölcsi szabadságra. Erkölcsi szabadság csak az abszolút értékkel kapcsolatban lehetséges: ezektől függ az ember életének értelme és értéke. Erős, felelős, szabad és erkölcsileg helyes döntésekre képes személyiségeket olyan felsőoktatási intézmény tud nevelni,

1. amely az ember és a társadalom mélyebb igényeire figyel és nem csak az átmeneti, felszínes divatokra, valamint nem a „túlélésre” ösztönöz;

2. amely határozott életértékeket választ, s ezen értékeket közös világnézeti elkötelezettségben valósítja meg.

10. §. Sajátos katolikus és görög katolikus jellegét az adja,

1. hogy Krisztus, a tökéletes ember az életeszmény és a példakép, amelyet a fiatalok elé állít;
2. a keresztény világlátás alapján adja át kritikusan és módszeresen a műveltséget;
3. ezáltal munkálkodik a személyiség kiteljesítésén;
4. kialakítja azokat az erényeket, amelyek képessé teszik arra, hogy Krisztusban új életet éljen;
5. szavaival és tetteivel Isten Országának építésén fáradozik,
6. megismerteti a keleti lelkiség, rítus és tanítás sajátos értékeivel, felmutatva a Krisztusban való hit és élet sokszínűségét és gazdagságát.

11. §. A katolikus főiskola feladatai és belső tartalmai:

1. Szintézis a hit és a műveltség között: A katolikus iskola a tudományokat tisztelettel műveli,
 - a) nem pusztán ismereteket nyújt, hanem értékeket közvetít,
 - b) támogatja hallgatóit a hit elmélyítésének útján,
 - c) kiaknázza a tantárgyak lehetőségeit a keresztény személyiség kibontakozásának elősegítése érdekében,
 - d) alakítja hallgatói lelkét és szívét,
 - e) alkalmassá teszi őket a személyes, odaadó szeretetre Krisztus iránt,
 - f) az emberi tudást tiszteli, fölfedezni való igazságnak tartja,
 - g) a szaktudományok feltárásán túl elvezeti tanítványait a teljes igazságra,
 - h) az értékek elsajátítása során az örök valóságokra irányítja figyelmüket.
2. Ezek a célok nem annyira a tananyagtól, programoktól függenek, sokkal inkább az oktató személyektől. Az oktatók tehetségén, odaadásán múlik, hogy az oktatás a hit iskolájává, azaz a keresztény örömhír átadásává váljék. Ezt a feladatot, elkötelezett, elhivatott, Krisztust követő oktatók tudják betölteni, akik nemcsak szavukkal, hanem minden mozdulatukkal, egész lényükkel mutatják be a keresztény misztériumot. A hitéleti képzés a többi képzés mellett nem teszi kereszténnyé a főiskolát, ha nem hatja át azt a keresztény szellem.
3. Szintézis hit és élet között: A katolikus főiskola azon fáradozik, hogy
 - a) a hallgatókban a hit és az élet személyes szintézisét is létrehozza,
 - b) elősegítse a keresztény személyiség formálódását,
 - c) megtanítsa a fiatalokat arra, hogy személyes életük különféle helyzeteiben Istennel párbeszédet folytassanak,
 - d) felelős keresztény életre ösztönözze őket,
 - e) keresztény elkötelezettségre, Isten szolgálatára, testvéreik javának előmozdítására készítse őket, hogy átalakítsák a világot, hadd változzék az emberek otthonává,
 - f) egyre jobban megismerjék Istent és az embert,
 - g) olyan főiskolai légkört alakítson ki, amely segíti a hallgatókat abban, hogy mind érettebben élje a hitét, amely keresztény felelősségvállalásra indítja,
 - h) szabadon és öntudatosan válogasson az őt elérő információk, hírek, üzenetek között, személyes, kritikus ítéletnek vesse alá az információkínálatot, s minden értéket beépítsen emberi és keresztény kultúrájába.

5. A katolikus hit és erkölcsi alapelvek érvényesülése a katolikus felsőoktatási intézményben

12. §. A katolikus felsőoktatási intézmény a keresztyén oktatók és mindazok találkozási helye a társadalomban, akik a krisztusi értékrendnek akarnak érvényt szerezni az oktatás egész területén. A katolikus felsőoktatási intézmény értékeket ad át, célja, hogy Krisztushoz kapcsoljon a hit által. A hit főként személyes kapcsolatok által gyökerezik meg az emberben. A keresztyén hit is egy közösség ölében születik és növekszik.

13. §. A katolikus főiskola közösségi kapcsolatait, mélységét nemcsak az ember és az oktatási folyamat természete, hanem maga a hit természete irányítja, „ezért tudatában van annak, hogy az őt alkotó közösségnek folytonosan táplálkoznia kell azokból a forrásokból, amelyekből létezésének jogcíme ered: Krisztus üdvözítő üzenetéből, amint az megelhető a Szentírásban, a hagyományban (különösen a liturgikus és a szentségi hagyományban), végül azok életpéldájában, akik azt különös erővel éltek vagy élnek” (Katolikus Nevelés Kongregációja: A katolikus iskola, Róma, 1977, 54. pont).

14. §. A katolikus felsőoktatási intézmény

1. állandó kapcsolatot keres az Igével, személyes találkozást Krisztussal,
2. a Vele való találkozásból meríti az erőt küldetése teljesítéséhez, hogy „életet” adjon „egy a szabadság és a szeretet evangéliumi lelkétől át- meg átjárt közösségi környezetnek” (II. Vatikáni Zsinat: *Nyilatkozat a keresztyén nevelésről*, 8. pont),
3. azon munkálkodik, hogy szabaddá tegye az embert, vagyis olyanná, amilyennek lennie kell: Isten beszélgető-társának, az isteni Ige hallgatójának, aki képes arra, hogy a szeretetet szeretettel viszonzza,
4. úgy közvetíti a műveltséget, mint képességet a közösségteremtésre, az emberek, az események, a dolgok megértésére, a jó megértelésre,
5. előmozdítja és építi az együttműködést, nyit mások felé, tiszteli mások gondolkodás- és életmódját, átérzi szükségüket, aggodalmaikat, osztozik reményeikben és részt vesz fejlődésükben,
6. fölismeri és támogatja az igazságosabb társadalom iránti vágyat, részt vállal az igazságosság megvalósítására irányuló erőfeszítésekben,
7. vállalja a tanúságtétel kockázatát,
8. elsősorban azoknak ajánlja fel nevelő szolgálatát, „akik nem rendelkeznek megfelelő anyagi eszközökkel, nélkülözik a család segítségét és érzelmi melegét, vagy távol vannak a hit ajándékától”, (II. Vatikáni Zsinat: *Nyilatkozat a keresztyén nevelésről*, 9. pont)
9. tisztában van azzal, hogy értékrendje, elkötelezettsége felkínált lehetőség, jó hír, amit vissza is lehet utasítani. Fontos számára azonban hogy meg lehessen valósítani, szabadon csatlakozni hozzá, számít arra, hogy minden munkatársában közös meggyőződések és szándékok élnek.

15. §. A katolikus felsőoktatási intézményekben folyó oktató munkát, valamint a kollegiális kapcsolatokat az alábbi szempontok határozzák meg:

1. a keresztyén oktató a kinyilatkoztatásból, a katolikus Egyház értelmezése által ismeri meg a mindenható Isten szuverenitását, azaz hatalmának, bölcsességének, szeretetének, egész lényének abszolút voltát, s ezáltal belsőleg függetlenné válik minden emberi hatalmaskodástól és hamis tekintélytől. A Szentírás tekintélye által

irányított főiskola és annak oktatója autonóm intézmény, illetve személy. Számukra kizárólag Isten a törvényadó, tehát minden hamis emberi hatalommal és relativizmussal szemben ez a legfőbb isteni tanítás és erő vezeti cselekedeteiket. Ezt az elvet úgy gyakorolják tevékenységükben és emberi kapcsolataikban, hogy ez nem vezet öntörvényűséghez, az egyházi és társadalmi normák áthágásához;

2. az oktatói hivatás gyakorlásában és a magánéletben érvényre kell jutnia az Evangélium és a törvény egységének. A törvény ugyanis nemcsak eszköz az oktató kezében, hanem viszonyítási pont is, hogy tevékenységét ne az önkény vezesse. Az Evangélium viszont nem alternatívája a fegyelmezésnek, a rendre és rendszerességre nevelésnek, tehát a törvénynek. A hatalom és a tekintély hatására megvalósuló viselkedés és életvitel nem épül be a személyiségbe, a jogokra hivatkozó, felelősséget nem ébresztő oktatás, amely az embert teszi meg minden dolgok végső mércéjének, rombolja a személyiséget;
3. az oktató és a hallgató kapcsolatának helyes értelmezése: a tanítvány a katolikus oktató számára olyan személy, akiben Isten ajándékait, a Tőle kapott talentumokat fedezheti fel. Ezért sohasem a saját képére és hasonlatosságára formálja a rá bízott fiatalokat, hanem kellő alázattal személyiségük Istentől kapott adottságainak kibontakoztatásán fáradozik;
4. a oktatás nemcsak vezetés, irányítás által valósul meg, hanem a példaadás, a kölcsönös egymásra hatás is az értékek elfogadására és megvalósítására indít. Ezért a katolikus oktató és hallgató kapcsolata akkor megfelelő, ha a következő dolgokban a kölcsönösség jellemző rá:
 - a) elfogadják egymás feladatköreit, annak tartalmi jellemzőit, s tisztában vannak a magukéval,
 - b) nyíltak, azaz egyenesek és őszinték egymáshoz, s ezzel nem élnek vissza,
 - c) értékelik, becsülik egymást az esetleges konfliktusok ellenére is,
 - d) feladataik különbözősége ellenére kapcsolataikra a kölcsönös függőség jellemző,
 - e) az elkülönülés, vagyis az egyéni véleményalkotás, kreativitás megnyilvánulásai nem vonnak érzelmi megtorlást maguk után,
 - f) igényeik kielégítése nem történik a másik rovására.
5. Mindez elkötelezettséget, felelős hivatástudatot kíván. A katolikus oktató tehát érett, önálló személyiség, aki nemcsak a főiskola és az Egyház hagyományaival azonosul, hanem erős magyarságtudattal, nemzeti identitással is rendelkezik. Oktató tevékenysége akkor felel meg a katolikus tanáreszménynek, ha a fentieket meg tudja jeleníteni hallgatói előtt bensőséges és egyúttal optimális távolságot tartó kapcsolatban.
6. A katolikus főiskola oktatója minden tőle telhetőt megtesz annak érdekében, hogy a rá bízott hallgató a teremtett mindenség megismerésében, művelésében és megőrzésében élen járjon, nyitott legyen az egyetemes emberi civilizáció valamennyi időtálló értékének befogadására, és minden erőfeszítést megtegyen nemzeti kultúránk ápolására, gyarapítására és továbbadására. Hit és tudás, lelkiesség és intellektus harmóniáját kell magában megteremtenie.
7. A katolikus oktató munkája során bemutatja az imádság és a munka egységét. Hiszen a munkaerkölcs a jellem és a műveltség egyik fokmérője. Ezért különösen törekednie kell arra, hogy személyes istenkapcsolatából fakadóan a kötelességteljesítésben és a munkavégzésben is hiteles, színvonalas példát adjon kollégáinak és hallgatóinak egyaránt.
8. A katolikus oktató abban a tudatban végzi munkáját, hogy Isten őt az oktatói feladatra kiválasztotta és meghívta. Az elhivatottság tudata belső rendet és harmóniát kölcsönöz a katolikus oktatónak, munkájában és kollegiális-testvéri kapcsolataiban az

- öt körülvevő közösségek (család, munkahely, egyházi közösség, haza, emberiség) iránti elkötelezett és felelős cselekvésre ösztönzi.
9. Békességre és igazságra törekszik, önként és szívesen vállal minden jószolgálati kezdeményezést, amely személyválogatás nélkül segíti elő az emberi méltóság és tudás kiteljesedését.

6. A katolikus oktató konkrét élethelyzeteinek erkölcsi alapelvei

16. §. Az oktató hallgatóihoz való viszonya:

1. Az oktatás nehéz és igényes munka. Az oktató egész személyiségével nevel. Nevelési tényezőnek számít minden szava, megnyilvánulása. Tudatában kell lennie annak, hogy mindig vonzó, követésre méltó, emberségében föltétlenül őszinte és egyenes legyen, s hogy tevékenysége nem csupán fizetett foglalkozás, hanem választott hivatás.
2. A keresztény oktató nem saját népszerűségére törekszik, hanem mindig neveltje jövője, fejlődése, kibontakoztatása irányítja oktatói tevékenységét. Igyekszik az igényes, növelő szeretet és az irgalmasság együttes gyakorlására.
3. Szakmai munkájában megalapozott és igényes, a személytől személyig ható „módszert” többre értékeli a különféle módszerek pusztá alkalmazásánál. Hivatása felelős teljesítéséhez elengedhetetlenül szükséges a kommunikáció-készség kialakítása. Tekintélyt tudása és hiteles embersége alapozza meg.
3. Legyen kész lelki-gondozói feladatok ellátására is. Ennek érdekében gyarapítsa teológiai, hitbeli és pszichológiai ismereteit, kérje a lelkigondozásban jártasabb szakemberek segítségét.
4. Az oktató hallgatóit kellő bölcsességgel formálja és koruknak, nemüknek megfelelő magatartásformával irányítja. Sokféle szempontból kiegészítheti a szülők igyekezetét. Minden helyzetben meg kell őriznie oktatói mivoltát. Semmilyen körülmények között sem fedezheti a munkáját elhanyagoló, a szabályokat megszegő, a vétséget elkövető hallgatót.
5. Az oktató egyik legnagyobb magatartásbeli erénye az órai pontosság, a szakmai munka rendszeressége és egyéni megnyilvánulásában a kiszámíthatóság.
6. A keresztény oktató beszédéből mindig komolyság, derű, megbízhatóság és törődés érezhető ki. Belső bölcsessége szerint a tanítványai előtt soha nem szól illetlenül, nem használ félreérthető, kétértelmű kifejezéseket. Szaktárgyától függetlenül törekszik arra, hogy beszédmódja, mondanivalójának igényes, árnyalt, pontos, szép magyar nyelvi megformálása is mintául szolgálhasson tanítványainak. Tudja, hogy ez a személyiségformálás fontos eszköze.
7. Kollégáiról a hallgatók előtt tisztelettel beszél, úgy ejti ki nevüket, beosztásukat, ahogyan azt a hallgatóktól is elvárja az intézmény.
8. Családszerető és ezt kifejezésre juttatja szavaiban és magatartásában egyaránt.
9. Mivel a pedagógus iskolai tevékenységében gyakran végez problémamegoldást, feszültségoldást, az ehhez szükséges légkör megteremtésében segítségére lehet a humor is, amely nem tévesztendő össze a lelki sérülést is okozó gúnyolódással.
10. Az oktató a hallgatóitól vagy hallgatóiról birtokában levő ismereteket, amíg azok a hallgató érdekeit szolgálják, bizalmasan és titkosan kezeli, hallgatóival nem közöl rájuk nem tartozó tényeket. Az oktató a főiskola szabályzataiban előírt titoktartást nem szegheti meg, a tanácsuléseken elhangzottakról a határozatok kivételével senkit sem tájékoztathat. Ha a bizalmas információkat keresztény oktatói felelősségéből fakadóan tovább kell adnia, azt lehetőség szerint először az érintettel beszéli meg. Ezután értesíti az ügyről az intézmény rektorát. A hatóság értesítése a rektor feladata.

11. Az oktató soha nem teheti meg, hogy kollégájával kapcsolatos panaszait kiviszi a hallgatók közé, de még súlyosabb eset az, amikor a hallgatókat az érintett kolléga ellen hangolja. Nem csorbíthatja kollégái emberi és szakmai hitelét.
12. Amíg a tanulói jogviszony fennáll, az oktató nem létesíthet intim kapcsolatot hallgatójával.
13. A keresztény oktató mindenben mértéktartó. Szenvedélybeteg nem alkalmazható, illetve alkalmatlanságát meg kell állapítani.
14. Megjelenésében kulturált, ápolat, mértéktartó. Nem felejtheti, hogy öltözködése, beszédmódja is nevelő erővel bír.
15. Következtesen és igazságosan osztályoz. Az osztályzás sohasem a megtorlás vagy a fegyelmezés eszköze az oktató kezében, mégis komoly nevelési tényező – ennek tudatában kell lennie. A Tanulmányi és Vizsgaszabályzat szerint minden hallgatónak megadja a javítás lehetőségét. Az igazságosságra törekvő osztályzás a teljesítményen túl figyelembe veszi a hallgató erőfeszítéseit, adottságait és végzett munkáját.
16. Saját hallgatóját vagy a főiskolája más hallgatóját magántanítványként óradíj ellenében nem taníthatja.
17. A keresztény oktató tisztában van azzal, hogy eszköz az Isten kezében, s munkája eredményeiért elsősorban Neki tartozik hálával. Tekintélyének alapja a tetteiben mutatott példa. Az az oktató, akinek szavai és tettei összhangban vannak, hitelessé válik hallgatói előtt. Ellenkező esetben romboló tényező is lehet. A katolikus főiskola valamennyi oktatójára jellemző az alázat, hibáinak és tévedéseinek elismerése, jóvátétele.

17. §. Az oktató munkatársaihoz való viszonya

1. A felsőoktatási intézmény jó légkörét elsősorban az oktatók egymás iránti nyílt és őszinte viszonya biztosítja. Ez megmutatkozik az oktatók kölcsönös bizalmában és megbecsülésében, az idősebb kollégák iránti tiszteletben, a szakmai tapasztalatok megosztásában, az egymástól való tanulás örömeiben, a jó tanácsok elfogadásában, a baráti kapcsolatokban, egymás tudásának elismerésében, a problémák megoldásának közös keresésében és abban, hogy egymás szaktárgyait fontosnak tartják.
2. Olyan munkatársaknak tekinti kollégáit, akikkel közös ügyük az evangéliumi nevelés. Ezért kapcsolatukat mindig a kölcsönös segítségnyújtás határozza meg. Ha kollégája részéről olyan emberi gyengeséget vagy eltévelyedést tapasztal, amely károsan befolyásolja az egész intézmény jó hírét, rossz irányba viszi a hallgatók gondolkodását, megbotránkoztatja a rábízottakat, akkor ezt jó lelkiismerettel és a jobbítás szándékával négy szemközt közli az érintett kollégával. Amennyiben nem használt jó szándéka és jó tanácsa, az esetről tájékoztatnia kell intézménybeli közvetlen felettesét.
3. A főiskola színvonalas működése érdekében valamennyi oktatónak felelős kötelessége az azonos vagy hasonló szakos kollégákkal együtt dolgozni, a kollégák szakmai tekintélyét megőrizni, emelni. A közösen végzett munka során arányos és méltányos teherviselésre kell törekedni.
4. A nagy tudású oktató alapmagatartása a szerénység és a segítőkészség. Tudja, hogy hivatásbeli szolgálatot végez, amelyhez az erőt és a képességet nem emberektől kapja. A keresztény oktató Istentől kapott ajándékaival nem kérkedik, és ahhoz nem igényli az emberek dicséretét. A vezetőknek viszont erkölcsi kötelessége a jó munka elismerése.
5. Az oktatói közösség erénye a békességre való törekvés. Az összeférhetetlen kolléga az intézmény jó működését akadályozza. Az ilyeneknek szüntelen önvizsgálat ajánlható. Ha a többszöri figyelmeztetés nem használ, az összeférhetetlen oktatótól meg kell válni. E lépés idejében történő megtételért a rektor erkölcsileg felelős.

6. Szakmai, tudományos vagy ideológiai vita, nézeteltérés nem szülhet haragot. Ilyenkor tanácsos szakember véleményét kérni. A vitás kérdéseket az oktatók egymás között, a hallgatók távollétében tisztázzák.
7. Módszereinek, eljárásainak megválasztásában az oktatónak szaktárgya természetéhez illő önállósága, szabadsága van, ezzel a szabadsággal azonban nem élhet vissza. Ez a szabadsága a fegyelmezési tevékenységére is vonatkozik. Ha vitás eset alakulna ki oktatási módszerét és eljárásait illetően, köteles rektorának vagy szaktárgyi kollégájának észrevételeit megfontolni, útmutatásukat elfogadni.
8. A főiskolával kapcsolatos bizonytalan vagy igaztalan híresztelések tisztázására törekszik.

18. §. Az oktató és dolgozó főiskolájához való viszonya

1. A keresztény oktató és dolgozó szereti intézményét, és azt – munkaköri kötelezettségein felül is – a jó sáfár és a gondos gazda hűségével szolgálja.
2. A főiskola vezetése és az oktatók, dolgozók munkatársi és keresztény közösséget alkotnak.
3. Illik ismernie a főiskola történetét, azzal a küzdelmes, áldozatos múlttal együtt, amelyben az alapító létrehozta azt. Ezzel a múlt üzen a jelennek, s még komolyabb, hűségesebb odaadásra, szolgálatra kötelez.
4. Az oktatók csak akkor várhatnak el viszont-tiszteletet, ha az intézmény nem oktatói munkakörben alkalmazott dolgozóit is munkatársaknak tekintik a közös oktatói célok megvalósításában. Személyükben ezek a dolgozók is válhatnak nevelési tényezővé, amint kapcsolatba kerülnek a fiatalokkal. Így a munkatársi viszony az oktatók és az egyéb alkalmazottak között a kölcsönös megbecsülésre épül, s ez a hallgatók szemében jó példaként szolgál. Ugyanakkor a nem oktató dolgozóktól is elvárható a szolgálatkészség az egész főiskola javára.
5. A vezetők elemi kötelessége az intézményi szabályok előírásainak megtartása és megtartatása. A vezetőknek is készséggel kell vállalniuk minden olyan feladatot, amely hozzátartozik az oktatói munkakörhöz. Nem szabad azonban annyi egyéb (közéleti, politikai) feladatot vállalnia, hogy ezek az oktató munka rovására menjenek.
6. Az intézmény fenntartójának erkölcsi kötelessége és joga az oktató feladatok felelős szakmai és erkölcsi értékelése, a jó munka elismerése.

19. §. Az oktató hallgatói családjához való viszonya

1. Legyen kész arra, hogy kérésére a hallgatót családi körülményeiről meghallgassa.
2. Az oktató a hallgatóktól oktatói tevékenységéért ellenszolgáltatást nem vár és nem is fogadhat el.

20. §. Az oktató egyházához való viszonya

1. A katolikus főiskola egysége és jó légköre érdekében kívánatos, hogy az oktatók hitben élő, áldozatkész tagjai legyenek egyházuknak.
2. Görögkatolikus Hittudományi Főiskolánk főállású oktatói lehetőség szerint a görögkatolikus szertartást kövessék.
3. Az oktatóival szemben a főiskola elvárja, hogy az Egyház tanításaira nyitott legyen, a főiskola keresztény értékrendjét, szokásait és gyakorlatait elsajátítsa, és azokkal ellentétes nézeteket ne terjesszen.

21. §. Az oktató a nemzethez, a hazához és Európához való viszonya

1. A keresztény oktató kiemelt feladata a hallgatókat hazájuk iránti elkötelezettségének, magyarságtudatának erősítése. A hazaszeretetben is példát kell mutatnia.
2. A katolikus főiskola oktatóinak kötelessége a nemzeti hagyományok ápolása, mert az a legeurópaibb, aki a legmagyarabb.

22.§. A nevelő szaktárgyához való viszonya

1. A keresztény oktató köteles tudását, szakmai felkészültségét folyamatosan mélyíteni, a szaktárgyaival kapcsolatos újabb eredményeket figyelemmel kíséreni.
2. Tudását azért gyarapítja, hogy minél több ismeretet adhasson át hallgatóinak. A felelősségérzettől áthatott oktató egész életre szólóan meghatározhatja hallgatóinak a tudomány iránti szeretetét.
3. Minden teológiai tantárgyban – az intézmény jellegének megfelelően – a görögkatolikus sajátosságoknak, illetve a bizánci rítus elemeinek kell kidomborodniuk.

23.§ Az oktatásban résztvevő hallgató oktatóihoz és a Főiskolához való viszonya

1. A hallgató köteles a Főiskolán és azon kívül is keresztény emberhez méltóan viselkedni. Viselkedése legyen mások számára mindig példamutató.
2. A hallgatói jogviszonya keretén belül folytatott tevékenysége során, csakis megengedett eszközöket használhat, becsületesen eljáró, társaival szemben soha nem törekedhet meg nem engedett előnyök szerzésére.
3. A hallgató a vizsgán köteles személyazonosságát felhívásra igazolni.
4. A szóbeli vizsga ünnepélyességét és méltóságát a hallgató ruházatával is köteles kifejezni.

24.§ A tudományos publikálással szembeni etikai elvárások

1. A publikáció a szerző, olyan eredeti tudományos eredményeinek bemutatása, amelyeket a szerző saját maga ért el, és amelyekért szakmai felelősséget is vállal. Célja a kutatók eredményeinek ismertetése, illetve azok mások által történő felhasználásának elősegítése. Etikai vétséget követ el az, aki tudományos közleményként tüntet fel nem tudományos művet (ismeretterjesztő cikket, nem szakmai kiadványban megjelent közleményt, oktatási segédanyagot stb.).
2. A megjelent közlemények tartalmáért a szerző felelősséggel tartozik.
3. Szerzőként azt a személyt kell szerepeltetni, aki tudományos munkájával jelentősen hozzájárult a publikáció létrejöttéhez, kutatási eredmények értékeléséhez és ellenőrzéséhez. Az intézményben betöltött pozíció vagy a kutatás finanszírozásában betöltött szerep önmagában nem teheti lehetővé, hogy valaki a publikáció szerzője legyen. Tiszteletbeli szerzőség nem engedhető meg. A szerzők sorrendjének meghatározása a kutatásban résztvevők feladata és joga.

25.§. Etikai Bizottság

1. A Főiskola Etikai Bizottságot (EB) alakít. Az Etikai Bizottság 6 tagból áll, melynek elnökét, és 3 fő oktatót a rektor nevezi ki, 2 főt – az Egyetemmel hallgatói jogviszonyban állók közül – a Hallgatói Önkormányzat delegál. Az Etikai Bizottság tagjait három évente újra kell delegálni, a szemeszter megkezdését követő 30 napon belül, de legkésőbb október 30-ig.
2. Az Etikai Bizottság akkor határozatképes, ha a bizottsági tagok közül legalább 4 fő jelen van.

26. §. Az etikai eljárás megindítása

1. Az etikai normák megsértését, vagy annak gyanúját a tudomásra jutástól számított 30 napon belül bejelentheti a sértett, vagy bárki, aki e tényről hitelt érdemlően tudomással bír, és aki bejelentése hitelességének bizonyításában nevének felfedésével kész részt venni.
2. Névtelen bejelentésekkel a bizottság nem foglalkozik.
3. Nincs helye etikai eljárás lefolytatásának, ha a sérelmezett cselekmény időpontja óta több mint 5 hónap telt el.
4. Ha az etikai eljárás alá vont személy ellen ugyanabban az ügyben büntetőeljárás folyik, annak jogerős befejezéséig az etikai eljárást fel kell függeszteni, kivéve, ha a tényállás egyébként tisztázható.

27. § Záró rendelkezések

Az etikai eljárás minden iratát iktatni, az ügy jogerős befejezése után irattározni kell, az iratokat a Főiskola irattárában 5 évig meg kell őrizni.

Az Etikai Szabályzatot a Főiskola Szenátusa 2022. május 2-án elfogadta.